

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації Бурди Петра Олексійовича на тему:

«Кримінально-правова протидія несанкціонованому поширенню військово значущої інформації в Україні»

на здобуття ступеня доктора філософії

за спеціальністю 081 «Право»

Висновок підготовлено за результатами публічної презентації дисертації на тему «Кримінально-правова протидія несанкціонованому поширенню військово значущої інформації в Україні», виконаної здобувачем кафедри конституційного, міжнародного і кримінального права Бурдою Петром Олексійовичем на здобуття наукового ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 «Право», що відбулася на засіданні Міжкафедрального наукового семінару юридичного факультету Донецького національного університету імені Василя Стуса (протокол № 5 від 20 грудня 2024 р.).

Науковий рівень дисертації відповідає вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р. № 44. Дисертація містить науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, а саме: здійснено теоретичне узагальнення та розв'язання актуальної науково-прикладної проблеми кримінального права України, яка полягає в обґрунтуванні теоретичних положень та розробленні напрямів удосконалення вітчизняного кримінального закону і практики його застосування, спрямованих на підвищення ефективності кримінально-правової протидії несанкціонованому поширенню військово значущої інформації в Україні.

Актуальність теми та її зв'язок з науковою тематикою факультету.

24 лютого 2022 р. о 5-00 рф розпочала повномасштабне збройне вторгнення в Україну. Через цю трагічну подію наша держава зіштовхнулася із низкою пов'язаних із нею або ж абсолютно нових, або ж хоча й відомих раніше, але набувших якісно відмінних рис та кількісно нових масштабів викликів. Так, з початком відкритого нападу агресора на території нашої країни було зафіксовано низку випадків, коли певні особи поширювали інформацію, розголошення якої було вкрай шкідливим із військової точки зору. Приміром, йдеться про інформацію щодо місць розташування ЗСУ та інших вітчизняних військових формувань, переміщення таких формувань, час та маршрути транспортування товарів військового призначення, зокрема, і наданих в якості іноземної військової допомоги тощо. Відповідаючи на такі небажані факти несанкціонованого поширення різноманітної інформації, яку у вітчизняній юридичній літературі для зручності інколи називають «військово значущою», 24 березня 2022 р. ВРУ було ухвалено Закон України № 2160-IX «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального

процесуального кодексів України щодо забезпечення протидії несанкціонованому поширенню інформації про направлення, переміщення зброї, озброєння та бойових припасів в Україну, рух, переміщення або розміщення ЗСУ чи інших утворених відповідно до законів України військових формувань, вчиненому в умовах воєнного або надзвичайного стану», головним результатом чого стало доповнення КК України новою ст. 114-2, якою передбачається кримінальна відповідальність саме за згадані вище суспільно небезпечні діяння.

Окремі аспекти кримінально-правової протидії несанкціонованому поширенню військово значущої інформації висвітлювались у працях М. О. Акімова, В. С. Батиргареєвої, В. Ю. Бондаря, О. М. Будяченко, М. В. Дубняка, Д. П. Євтеєвої, З. А. Загинеї-Заболотенко, В. М. Киричка, О. О. Книженко, І. В. Красницького, А. В. Лапкіна, О. К. Маріна, В. А. Мисливого, Р. О. Мовчана, К. А. Новікової, В. І. Олійника, А. С. Політової, Ю. А. Пономаренка, М. А. Рубашенка, О. А. Самчинської, А. Ю. Сердечної, О. Л. Старко, Л. Ю. Тимофєєвої, О. К. Тугарової, М. І. Хавронюка та деяких інших науковців. Водночас маємо зауважити, що до опублікування цієї роботи в Україні були відсутні спеціальні монографічні дослідження, присвячені аналізованій проблематиці, яка у вітчизняній юридичній літературі допоки, зокрема у працях названих вище авторів, розроблялась лише на рівні науково-практичних коментарів КК України (або ж лише так званих «воєнних» новел), підручників, окремих наукових публікацій при тому, що значна кількість питань кримінально-правової характеристики несанкціонованого поширення військово значущої інформації у доктрині належить до числа дискусійних. Так, дослідниками і досі не вироблена єдина та усталена позиція щодо: соціальної обумовленості криміналізації розглядуваного діяння; оптимального розташування норми про несанкціоноване поширення військово значущої інформації у системі Особливої частини КК України; переліку інформації, поширення якої в умовах воєнного або надзвичайного стану має визнаватися кримінально караним; способу викладення відповідної норми (абстрактного чи казуїстичного); виправданість конструювання аналізованих складів як формальних і встановлення кримінальної відповідальності не лише за «первинне» та публічне, а й за «вторинне» та непублічне поширення відповідної інформації; наявності підстав для диференціації кримінальної відповідальності за діяння, передбачені ч. 1 та ч. 2 ст. 114-2 КК України; списку ознак, з наявністю яких має пов'язуватися посилення відповідальності за досліджувані діяння (кваліфікуючих ознак); відмежування злочинів, передбачених ст. 114-2 КК України, від державної зради та шпигунства тощо.

Викладене свідчить про те, що відповідні питання в доктрині розкриті недостатньо, у зв'язку з чим звернення до них є своєчасним, а тематика дисертаційного дослідження – актуальною. Обґрунтовуючи актуальність роботи, не можемо не відмітити, що остання лише посилюється через те, що на сьогодні відбувається процес комплексного реформування кримінального законодавства, що передбачає розроблення та ухвалення нового КК України.

Станом на 1 грудня 2024 р. Робоча група з питань розвитку кримінального права в основному завершила опрацювання Загальної та Особливої частин проекту КК, а його текст оприлюднений разом із експертними висновками вітчизняних та зарубіжних фахівців, зауваження і пропозиції яких вже були частково враховані.

Дисертація виконана відповідно до планів науково-дослідної діяльності юридичного факультету Донецького національного університету імені Василя Стуса в рамках тем: «Правове забезпечення соціально-економічного розвитку: стан та перспективи» (державна реєстрація № 0118U003140) та «Правові механізми забезпечення, охорони і захисту прав людини» (державна реєстрація № 0122U002369), у межах яких автор досліджує питання кримінально-правової протидії проявам несанкціонованого поширення військово значущої інформації в Україні.

Наукова новизна одержаних результатів. Дисертація є першим виконаним в нашій державі спеціальним теоретико-правовим монографічним дослідженням, в якому комплексно розглядається питання кримінально-правової протидії несанкціонованому поширенню військово значущої інформації в Україні. До найбільш важливих положень, які відображають наукову новизну роботи та виносяться на захист, варто віднести те, що в ній:

уперше:

1) детально проаналізовано рішення вітчизняних парламентаріїв про доповнення КК України ст. 114-2 на предмет його відповідності розробленим у кримінально-правовій доктрині принципам криміналізації, завдяки чому:

– з одного боку, доведено, що встановлення кримінальної відповідальності за несанкціоноване поширення військово значущої інформації було соціально обумовленим кроком, який узгоджується з абсолютно всіма соціальними та соціально-психологічними принципами криміналізації;

– з іншого, з'ясовано, що, відповідаючи загальноправовим, прийняття Закону від 24 березня 2022 р. водночас супроводжувалося частковим порушенням кримінально-правових системних принципів криміналізації, зокрема, принципів ненадмірності заборони, визначеності і єдності термінології та повноти складу діяння, яке криміналізується, наявність яких (порушень), однак, свідчить не про помилковість запровадження кримінальної відповідальності за досліджуване діяння, а лише про потребу удосконалення норми про несанкціоноване поширення військово значущої інформації, рішення про криміналізацію якого було виправданим;

2) обґрунтовано, що основним безпосереднім об'єктом складів злочинів, передбачених ст. 114-2 КК України, є інформаційна безпека України в частині забезпечення недопущення несанкціонованого розповсюдження інформації, поширення якої в умовах воєнного або надзвичайного стану може завдати шкоду обороноздатності України;

3) доведено, що караним за ч. 1 ст. 114-2 КК України (або її наступником) має визнаватися несанкціоноване поширення інформації про переміщення будь-яких товарів військового призначення, спрямованих для

використання ЗСУ або іншими утвореними відповідно до законів України військовими формуваннями, без жодного «прив'язування» до того: а) чи це є іноземна допомога, чи продукція вітчизняних виробників; б) чи таке переміщення здійснюється територією України, чи територією будь-якої іншої держави;

4) аргументовано необхідність закріплення деталізованого переліку та порядку поширення відповідної інформації не в нормах кримінального законодавства, а у відповідному наказі МОУ (або іншому нормативно-правовому акті), на кшталт чинного Наказу № 73, дія якого, проте, має поширюватися на необмежене коло суб'єктів. Натомість невиправдано громіздкі назва і диспозиції ст. 114-2 КК України (це стосується і передбачених проектом КК її норм-наступників) мають бути замінені на чітке та лаконічне формулювання «несанкціоноване поширення військово значущої інформації» (або інший подібний варіант), зміст якого мав би був розкритий у відповідних положеннях регулюючого законодавства;

5) обґрунтовано виправданість існування лише однієї норми (частини), у межах якої буде регламентована відповідальність за некваліфіковані різновиди несанкціонованого поширення будь-якої військово значущої інформації, адже жодних підстав для втіленої у межах ст. 114-2 КК України (як і релевантних приписах проекту КК) диференціації відповідальності за діяння, передбачені її ч. 1 та ч. 2, немає;

б) наведено аргументи на користь доповнення розглядуваної норми приміткою подібного змісту: «Кримінальна відповідальність за передбачені цієї статтею дії не настає у випадку, коли підставою для запровадження надзвичайного стану було виникнення особливо тяжких надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру (стихійного лиха, катастроф, особливо великих пожеж, застосування засобів ураження, пандемій, панзоотій тощо), що створюють загрозу життю і здоров'ю значних верств населення» (умовний варіант);

7) доведено недоцільність посилення відповідальності та вказівки у ч. 3 ст. 114-2 КК України на несанкціоноване поширення військово значущої інформації, вчинене з корисливих мотивів;

удосконалено:

1) положення про: а) з одного боку, виправданість використання у назві розд. I Особливої частини КК України вживаного і нині формулювання «національна безпека України»; б) але, з іншого, – доцільність заміни існуючого сьогодні словосполучення «злочини проти основ національної безпеки України» на зворот «кримінальні правопорушення проти основ національної безпеки України»;

2) обґрунтування гіпотези про те, що рішення законодавця про визнання розглядуваного діяння різновидом посягань на основи національної безпеки України та поміщення аналізованої норми саме до розд. I, а не до розд. XIV Особливої частини КК України, виглядає як більш системним, так і таким, що найкраще відображає його антисупільну спрямованість;

3) доктринальну ідею про те, що проблема відсутності кримінально-

правового реагування на випадки розповсюдження завідомо неправдивої, вигаданої інформації тощо передусім має забезпечуватися не за рахунок невинуватого конструювання досліджуваних складів як матеріальних (чи ж деліктів створення небезпеки), а через уточнення ознак предмета аналізованого посягання, які мають бути чітко визначені у регулюючому законодавстві;

4) аргументи на користь того, що вчинення несанкціонованого поширення військово значущої інформації «в умовах воєнного або надзвичайного стану» є характеристикою часу, а не обстановки вчинення цього злочину;

5) наукову позицію про те, що хоча ступінь суспільної небезпеки аналізованих посягань значно підвищується при їхньому вчиненні як в умовах воєнного стану, так і в період збройного конфлікту, особливого періоду чи надзвичайного стану, обстановка збройного конфлікту не повинна визнаватися криміноутворювальною ознакою досліджуваних складів злочинів:

б) доведено доцільність, з одного боку, виключення з ч. 3 ст. 114-2 КК України вказівки на вчинення розглядуваних діянь «за попередньою змовою групою осіб», а, з іншого, – доповнення переліку відповідних кваліфікуючих ознак за рахунок згадування про вчинення аналізованого діяння «повторно» або «особою, раніше судимою за вчинення злочинів, передбачених ст. 114-2 КК України»;

7) доктринальну гіпотезу про те, що суб'єктивна сторона складів злочинів, передбачених ч. 1 та ч. 2 ст. 114-2 КК України, характеризується виключно прямим умислом, тоді як суб'єктивна сторона поширення відповідної інформації, яке спричинило тяжкі наслідки (ч. 3 ст. 114-2 КК України), характеризується тим, що ставлення особи до її діяння (поширення інформації) є виключно умисним, а до наслідку (тяжкого наслідку) – може бути як умисним, так і необережним;

дістали подальшого розвитку:

1) теза про те, що:

– головною підставою криміналізації передбаченого ст. 114-2 КК України «несанкціонованого поширення військово значущої інформації» стала суттєва і раптова зміна соціальної обстановки в нашій державі, яка була наслідком здійсненого 24 лютого 2022 р. широкомасштабного нападу рф на Україну. Одночасно констатовано, що збройна агресія рф відіграла роль катализатора виникнення і низки інших взаємообумовлених процесів, розвиток яких поставив на порядок денний питання про об'єктивну необхідність запровадження кримінальної відповідальності за відповідне діяння, зокрема, зміну уявлення про ступінь суспільної небезпеки і моральну оцінку останнього та його вкрай несприятливу динаміку. Також доведено, що, поруч із зазначеними вище, однією з важливих підстав криміналізації аналізованої поведінки стало «виникнення або суттєвий розвиток нової групи суспільних відносин, що відбувається на базі економічного чи технічного прогресу»;

– приводом для криміналізації несанкціонованого поширення військово

значущої інформації стала низка ситуацій, коли вже після повномасштабного вторгнення ворога особи розповсюджували інформацію, перелік якої наводиться у ст. 114-2 КК України, з-поміж яких найбільшого резонансу набув випадок, коли внаслідок викладення одним із громадян у застосунку TikTok фото та відео з українською військовою технікою в м. Києві відбувся ракетний обстріл ТРЦ «Ретровіль»;

2) наукова позиція про те, що передбаченим ст. 114-2 КК України «поширенням» військово значущої інформації охоплюється: а) як публічне, так і непублічне, б) як «первинне», так і «вторинне» її повідомлення іншим особам;

3) ідея розробників проєкту КК щодо визнання «особливого періоду» криміноутворювальною, тоді як «воєнного стану» – кваліфікуючою ознакою (ознакою, що підвищує ступінь тяжкості злочину) аналізованих складів;

4) доктринальний підхід відносно:

– по-перше, того, що вказівка на мету «надання відповідної інформації державі, що здійснює збройну агресію проти України, або її представникам, або іншим незаконним збройним формуванням» має бути виключена з переліку передбачених ст. 114-2 КК України кваліфікуючих ознак несанкціонованого поширення військово значущої інформації;

– по-друге, помилковості існуючої практики інкримінування особам, які в умовах воєнного стану вчинили несанкціоноване поширення військово значущої інформації з метою «надання відповідної інформації державі, що здійснює збройну агресію проти України, або її представникам, або іншим незаконним збройним формуванням», за ч. 3 ст. 114-2 КК України, адже такі діяння мають отримувати кримінально-правову оцінку з покликанням на: а) або ж ч. 2 ст. 111 КК України як шпигунство (коли відповідна інформація є державною таємницею) або надання представникам іноземної держави допомоги в проведенні підривної діяльності проти України – у випадку вчинення цих дій громадянином України; 2) або ж ст. 114 (за умови належності поширюваної інформації до державної таємниці) чи статтями 110, 113 КК України тощо – у разі скоєння відповідного посягання іноземцем чи особою без громадянства.

Теоретичне значення отриманих результатів полягає в тому, що в роботі здійснено теоретичне узагальнення та розв’язання актуальної науково-прикладної проблеми кримінального права України, яка полягає в обґрунтуванні теоретичних положень та розробленні напрямів удосконалення вітчизняного кримінального закону і практики його застосування, спрямованих на підвищення ефективності кримінально-правової протидії несанкціонованому поширенню військово значущої інформації в Україні.

Серед нових результатів можна виокремити такі найбільш істотні:

уточнення ознак предмета аналізованих складів злочинів;

доопрацювання визначення об'єктів аналізованих складів злочинів;

визначення підстав, приводів та принципів криміналізації такого діяння, як несанкціоноване поширення військово значущої інформації;

уточнення суб'єктивної сторони аналізованих складів злочинів;

уточнення ознак об'єктивної сторони аналізованих складів злочинів; доопрацювання положень, що стосуються кваліфікації ст. 114-2 КК України.

Практичне значення результатів, одержаних у дисертаційному дослідженні, полягає у тому, що сформульовані теоретичні положення, висновки і пропозиції доповнюють науку кримінального права стосовно кримінально-правової протидії несанкціонованому поширенню військово значущої інформації. Дискусійні дисертаційні положення та висновки можуть стати підґрунтям для подальших наукових досліджень правових проблем кримінальної відповідальності за вчинення злочинів, передбачених ст. 114-2 КК України.

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що вони можуть бути використані чи вже використовуються у:

– *науково-дослідній сфері* – як підґрунтя для подальшого вивчення проблем кримінально-правової протидії несанкціонованому поширенню військово значущої інформації в Україні (акт впровадження результатів дисертації в наукову діяльність Національної академії внутрішніх справ від 27 листопада 2024 р. (Додаток А));

– *правотворчості* – під час напрацювань змін та доповнень до КК України;

– *правозастосовній діяльності* – під час застосування кримінального законодавства у справах про злочини, передбачені як ст. 114-2, та і низкою інших норм Особливої частини КК України;

– *навчальному процесі* – при розробці науково-методичних матеріалів і викладанні відповідних навчальних дисциплін, при проведенні лекційних та практичних занять та у процесі науково-дослідної діяльності студентів (акти впровадження результатів дисертації в освітню (-ій) діяльність / процес: юридичного факультету Донецького національного університету імені Василя Стуса від 10 грудня 2024 р. (Додаток Г); кафедри правознавства Бердянського державного педагогічного університету від 27 листопада 2024 р. (Додаток В); Національної академії внутрішніх справ від 27 листопада 2024 р. (Додаток Б)).

Певні результати дослідження презентовано та обговорено на: Всеукраїнській науково-практичній конференції «*Теорія та практика правозастосування в сучасних умовах державотворення*» (м. Івано-Франківськ, 05 травня 2023 р.), Всеукраїнській науково-практичній конференції «*Кримінальне законодавство воєнного часу: правотворчі та правозастосовні проблеми*» (м. Вінниця, 26 травня 2023 р.), Міжнародній науково-практичній конференції «*Національна безпека України в умовах інформатизації та глобалізації суспільних процесів: сучасні загрози та кримінально-правове регулювання*» (м. Харків, 11 травня 2023 р.).

Ступінь обґрунтованості та достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, що містяться в дисертаційній роботі. Під час написання дисертації використано філософсько-світоглядні, загальнонаукові та спеціальні прийоми і засоби наукового пізнання кримінально-правових явищ. Так, використання *діалектичного методу* дозволило комплексно

дослідити проблему кримінально-правової протидії несанкціонованому поширенню військово значущої інформації в Україні (розділи 1–3). *Формально-юридичний (нормативно-догматичний) метод* дозволив дослідити склади злочинів проти основ національної безпеки України в цілому та надати кримінально-правову характеристику складу несанкціонованого поширення військово значущої інформації (розділи 2–3). За допомогою *історичного методу* досліджувалися ретроспективні аспекти становлення і розвитку кримінальної відповідальності за несанкціоноване поширення військово значущої інформації (розділи 1–3). Оперування *порівняльно-правовим (компаративістським) методом* сприяло дослідженню та співставленню підходів парламентаріїв іноземних (передусім європейських) країн щодо регламентації відповідальності за кримінальні правопорушення, які є аналогами тих, що консолідовані у розд. I Особливої частини КК України (підрозділ 2.1). Шляхом використання *логіко-юридичного методу* обґрунтовано необхідність редагування норм чинного кримінального законодавства (підрозділ 1.2, розділи 2–3). *Структурно-функціональний метод* став у нагоді при визначенні місця норми про аналізовані злочини у системі Особливої частини КК України (підрозділ 2.1). Застосування *статистичного методу та методу збору і аналізу емпіричних даних* сприяло аналізу та узагальненню офіційних статистичних даних та матеріалів судової практики (розділи 1–3). *Метод моделювання* дозволив розробити пропозиції, спрямовані на вдосконалення окремих положень КК України, а також покращення релевантної судової практики (розділи 1–3).

Емпіричну основу дослідження склали положення чинного законодавства та практики його застосування, міжнародних документів, статистичних даних.

Список праць, опублікованих за темою дисертації

За темою дисертаційного дослідження опубліковано 5 наукових статей у фахових виданнях України, а також 3 тез доповідей на міжнародних та всеукраїнських науково-практичних конференціях, а саме:

Наукові праці, в яких опубліковані основні результати дисертації

1. Бурда П. О. Про підстави криміналізації діянь, передбачених ст. 114-2 КК України. *Правова держава*. 2023. № 2. С. 115–123. DOI: <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2023.51.287992>.

URL: <http://pd.onu.edu.ua/article/view/287992/282838>

2. Мовчан Р. О., Бурда П. О. Кримінально-правова протидія несанкціонованому поширенню військово значущої інформації за проектом Кримінального кодексу України. *Правова держава*. 2023. № 2. С. 54–62. DOI: <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2023.50.280269>. URL: <http://pd.onu.edu.ua/article/view/280269>

3. Бурда П. О. Про соціальну обумовленість криміналізації несанкціонованого поширення військово значущої інформації (ст. 114-2 Кримінального кодексу України). *Правничий часопис Донецького університету імені Василя Стуса*. 2023. № 2. С. 151–162. DOI: 10.31558/2786-5835.2023.2.17. URL: <https://jpchdnu.donnu.edu.ua/article/view/14923>

4. Бурда П. О. Про об'єкт злочинів, передбачених ст. 114-2 Кримінального кодексу України. *Правничий часопис Донецького університету імені Василя Стуса*. 2024. № 1. С. 180–193. DOI: 10.31558/2786-5835.2024.1.18. URL: <https://jpchdnu.donnu.edu.ua/article/view/16171>

5. Мовчан Р. О., Бурда П. О. Теоретичні основи обмеження права людини на інформацію в умовах воєнного стану: системно-правовий аспект. *Вісник ЛННІ ім. Е. О. Дідоренка*. 2024. Вип. 3. С. 106–116. DOI: 10.32782/2786-9156.107.3.106-116. URL: <https://luhbulletin.dnuvs.ukr.education/index.php/main/article/view/238/223>

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

1. Бурда П. О. Відповідальність за несанкціоноване поширення військово значущої інформації за проектом нового Кримінального кодексу України. *Теорія та практика правозастосування в сучасних умовах державотворення*: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Івано-Франківськ, 05 травня 2023 року). Івано-Франківськ. Редакційно-видавничий відділ ЗВО «Університет Короля Данила». 2023. С. 336–341.

2. Мовчан Р. О., Бурда П. О. Кримінальна відповідальність за посягання на таємницю інформації, що належить державі, за проектом Кримінального кодексу України. Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «*Кримінальне законодавство воєнного часу: правотворчі та правозастосовні проблеми*». 26 травня 2023 р., Вінниця: ДонНУ імені Василя Стуса, 2023. С. 108–113.

3. Мовчан Р. О., Бурда П. О. Кримінальна відповідальність за поширення військово значущої інформації (ст. 114-2 КК України): проблеми судової практики та вдосконалення законодавства. *Національна безпека України в умовах інформатизації та глобалізації суспільних процесів: сучасні загрози та кримінально-правове регулювання*: матеріали VII Міжнар. наук.-практ. конф., м. Харків, 11 трав. 2023 р. / [редкол.: Л. М. Демидова (голов. ред.), Н. В. Шульженко та ін.]. Харків: Право, 2023. С. 210–216.

Науковий рівень дисертації відповідає вимогам п. 13 Порядку присудження ступеня доктора філософії – всі зроблені у дисертації наукові результати, які виносяться на захист, одержані особисто здобувачем. Дисертаційна робота є самостійно виконаною кваліфікаційною науковою працею.

Дисертація Бурди Петра Олексійовича на тему «Кримінально-правова протидія несанкціонованому поширенню військово значущої інформації в Україні» за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю та практичним значенням здобутих результатів відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам п. п. 6, 7, 8 і 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 р.

№ 44, та може бути представлена до публічного захисту на здобуття ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Головуючий на засіданні:

завідувач кафедри теорії, історії держави і права
та філософії права

Донецького національного університету
імені Василя Стуса

доктор юридичних наук, доцент

Юрій ГОЦУЛЯК